

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Καρδάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 9 Ἰουλίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ 32

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἐκεῖνα ὅμως ποὺ ὑπέφεραν τὴν
μεγαλύτερη καταδίωξη ἦταν τὰ μαμ-
μούθ, γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν φιλοδο-
ξίαν του ἤθελε πάντα νὰ τὰ βάζῃ μὲ
τὰ πιδ δυνατὰ καὶ τὰ πιδ μεγά-
λα ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ τὸν
περιστοίχιζαν, γιὰ νὰ δείξῃ
ἔτσι τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐ-
πιβολὴν του.

Μὲ τὸν καιρὸ δημιουργή-
θησαν φυλὲς δλόκληρες κυ-
νηγῶν εἰδικευμένων στὸ κυ-
νήγι τοῦ μαλλιάρου αὐτοῦ
ἐλέφαντα. Κυνηγοῦσαν τὰ
μαμούθ κατὰ πόδι μὲ ἐ-
πιμονὴν καὶ ὑπομονή, καὶ κο-
πάδια δλόκληρα ἀπὸ μαμ-
μούθ ἐξολοθρεύθησαν, ἀφοῦ
εἶδαν τοὺς συντρόφους τοὺς
νὰ πέφτουν ὁ ἕνας ὑστερα
ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Στὴ μνήμην τοὺς ζοῦσε
ἀκόμη θαμπὰ ἡ θύμηση ὠρι-
σμένων φυλῶν τῆς κεντρι-
κῆς Εὐρώπης ποὺ τοὺς εἶ-
χαν στήσει τὸ πιδ ἄγριο καὶ
ἀμελίκτο κυνήγι. Μὲ τρόμο
ἀναλογίζονταν τίς ὑποουλές
ἐκεῖνες στέπες ποὺ ἔκρυ-
βαν τόσες ἐνέδρες καὶ πα-
γίδες. Πόσα μαμούθ δὲν
εἶχαν χάσει ἐκεῖ τὴ ζωὴ
τοὺς, πόσα μουγκρίσματα
ἀγωνίας δὲν ἀντηχοῦσαν ὅ-
ταν οἱ ἄνθρωποι, πάλλοντας
τὰ ὅπλα τοὺς, ἔτρεχαν καὶ
μαζεύονταν γύρω ἀπὸ τὴν
παγίδα ὅπου εἶχε πέσει κά-
ποιο μαμούθ, ἀλαλάζοντας
ἀπὸ χαρὰ καὶ κάνοντας τὸ
ὕπόλοιπο κοπάδι νὰ φύγῃ
πανικόβλητο.

Τέτοια ἦταν ἡ καταδίωξη

ποὺ τοὺς ἔκαναν, ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ
εἶχαν φύγῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν καταραμένην
χώρην, μὰ τὸ χόρτο ἦταν τόσο ἄφθονο
καὶ τόσο νόστιμο ! Καλοθρεμμένα καὶ
καλοπερασμένα καθὼς ἦταν, δὲν ἀπο-
φάσιζαν νὰ ἐκπατριοῦν, καὶ μόνον

Μὲ ταμποῦρα καὶ μὲ βούκινα οἱ φυλὲς ἀνάγγελαν
ἢ μιὰ στήν ἄλλην τὸ φοβερὸ νέο (Σελ. 282, στ. β')

λίγοστὰ κοπάδια τράβηξαν κατὰ τὴν
Ἀνατολὴν ἢ κατὰ τὰ μεσημβρινώτε-
ρα, ὡς ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζε ἡ ἀτέλειωτη
θάλάσσα. Πολλὰ ὅμως ἔμειναν στὴν
πατρικὴ τοὺς γῆ μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς
οἱ ἄνθρωποι θὰ κουράζονταν πὰ ἀπ'
αὐτὸ τὸ μακελλεῖο καὶ θάπαυν νὰ
τὰ σκοτώνουν.

Μ' ἄλλοίμονο, οἱ ἄνθρωποι συνέ-
χιζαν τὸ καταστρεπτικὸν τοὺς ἔργο
τελειοποιώντας τὰ φονικά
τοὺς ὄργανα. Εἶχαν μάθει
νὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τίς
ἀνάγκες τοὺς δλόκληρο τὸ
σῶμα τοῦ σκοτωμένου ζώου.
Τὸ κρέας ξεραίνόταν στὸν
ἀέρα ἢ γινόταν καπνιστό·
τὰ κόκκαλα γίνονταν ἐργα-
λεῖα διάφορα : οἱ ὠμοπλά-
τες γίνονταν τσάπες γιὰ ν'
ἀνυῖγουν λάκκους, οἱ πλευ-
ρὲς ἐμπαιναν χώρια, οἱ
κλειδὲς χώρια. Μὰ τὸ πιδ
πολύτιμο ἀπ' ὅλα ἦταν τὰ
χαυλιέδοντα τοῦ θηρίου, τὸ
κόκκαλο αὐτὸ τὸ γυαλιστερό
καὶ λεῖο, τὸ ἐλεφαντόδοντο.
Οἱ ἄνθρωποι ἀρχισαν νὰ τὸ
ἐμπορεύονται· τὸ ἔδιναν καὶ
ἔπαιρναν ὅπλα, γουναρικά
πολύτιμα, φυλακτὰ μὲ μα-
γικὴ δύναμιν.

Οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντό-
δοντου ἦσαν δυνατοὶ καὶ σε-
βαστοὶ ἀπ' ὅλους. Ἡ δ' ὕψις
τοῦ κέρδους τοὺς μεθοῦσε
καὶ τὰ μαμούθ ἔφεταν,
ὅλο καὶ πιδ πολλὰ. Σ' ὅποιον
μέρτι καὶ ἀν πῆγαιναν, τὰ
μαμούθ ἐβλεπαν νὰ ὀρῶν-
νεται μπροστὰ τοὺς αὐτοὺς
ποὺ ἔφερνε τὸ θάνατο.

Χρόνια κράτησε ὁ πόλε-
μος ἀνάμεσα στίς δυὸ φυ-
λές. Καὶ νὰ ποὺ πλησίαζε
ὁ καιρὸς ποὺ ὁ νικημένος
ἔμελλε νὰ ἐξαφανισθῇ ὁλό-

πάνω και να κοιτάζουμε από μέσα, και τότε ο καυμένος ο αστυνομικός σκαρφαλώνει και βλέπει...

— Τι βλέπει; Έκανε ο βαρώνος, Τώρα το ενδιαφέρον του ήταν φανερό.

— Ο Κόστ έγέλασε.

— Δεν θα με πιστέψετε αν σας πω τι βλέπει, αλλά εγώ ωστόσο θα σας το πω, κι' εγώ με κοροϊδέψετε. Βλέπει λοιπόν πώς το παιδί είναι κρυμμένο σπίτι σας;

— Ο Ρ. χάρδος ξεφώνισε άθελά του. Ο βαρώνος ξαπλώθηκε στην πολυθρόνα και ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια.

— Χά, χά, τί φαντασία πού έχετε. Μά καλά τό είπατε: Δεν θα σας πιστέψω.

— Ούτε αν σας πω ότι ένας αστυνόμος και δύο χωροφύλακες περιμένουν απ' έξω για να κάνουν έρευνα στο σπίτι σας;

— Ούτε τότε.

— Το πρόσωπο του Κόστ άλλαξε ξαφνικά έκφραση.

— Κύριε βαρώνε, έκανε και σηκώθηκε απ' τη θέση του. Περιττόν να παίξετε κωμωδία. Ήρω πώς το κοριτσάκι είναι στο σπίτι σας και έχω και αποδείξεις. Άρκει να σας πω πώς την είδα σ' ένα από τα παράθυρά σας και για να είμαι πιο ακριβής στο τρίτο παράθυρο του πρώτου πατώματος. Της μίλησα και μου έδωσε ένα μενταγιόνι που το φορούσε στο λαιμό. Ορίστε.

Και με τα λόγια αυτά έδειξε το χρυσό μενταγιόνι της Άνναμπέλλας.

— Ο Βάρνα φάνηκε σαν να ταράχτηκε λίγο.

— Για ποιά κοριτσάκι μου μιλάτε;

— Για ένα που ονομάζεται Άνναμπέλλα Λωράν. Το αληθινό της όνομα όμως θα είναι άλλο και σεις βέβαια θα το ξέρετε.

— Δεν σας καταλαβαίνω.

Τώρα όμως ο τραπεζίτης έδειξε πώς θύμωσε. Σηκώθηκε όρθος και είπε έχοντας έντελως διαφορετική έκφραση από πριν:

— Μά δεν μου λέτε με τί δικαίωμα μπαίνετε στο σπίτι μου και με απειλείτε; Δεν το ξέρετε πώς μπορώ να σας πετάξω έξω;

Τα λόγια του έβγαιναν με δυσκο-

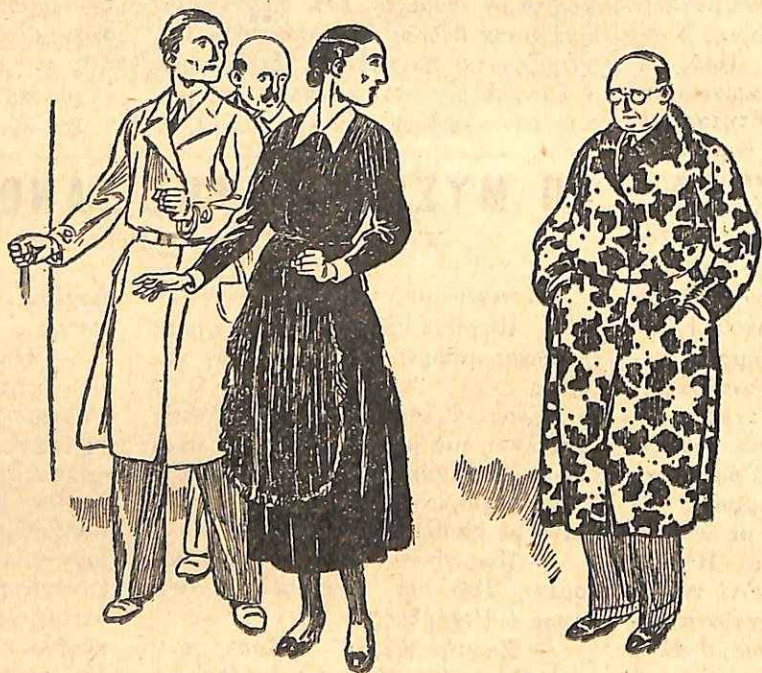
λία από τα μπλάβα χείλη του, ο Κόστ όμως τον έκοψε.

— Έχετε δίκιο. Εγώ δεν έχω κανένα δικαίωμα. Γι' αυτό θα καλέσω τώρα κάποιον που δεν έχει ανάγκη να σας ζητήσει την άδεια.

Με τα λόγια αυτά πετάχτηκε έξω, πέρασε μπρός από τον εκπληκτο πορτιέρη, και φώναξε τον αστυνόμο που μαζί με τους δύο αστυφύλακες στεκόταν ακόμη μπρός στην πόρτα.

— Έλατε να ψάξετε όλο το σπίτι είπε. Αναλαμβάνω κάθε ευθύνη.

Μπρός από μια πόρτα κλειστή, η 'Ιουδήθ απλώσε άθελά της τα χέρια της ώσάν να ήθελε να εμποδίση τους αστυνομικούς να την ανοίξουν. Αυτό έβγαλε σε υποψίες τον αστυνόμο που

— Γιατί, 'Ιουδήθ, δεν θέλεις ν' ανοίξεις αυτά την πόρτα; (Σελ. 284 στ. γ')

έως αυτή τη στιγμή είχε ψάξει χωρίς κανένα αποτέλεσμα σ' ολόκληρη την πολυτελέστατη βίλλα του βαρώνου Βάρνα.

— Τι πόρτα είναι αυτή; ρώτησε ξερά.

— Είναι κλειδωμένη, απάντησε η 'Ιουδήθ, είναι η πόρτα μιας αποθήκης.

— Άνοιξτε την.

Η 'Ιουδήθ υπάκουσε. Ο αστυνόμος έσκυψε και είδε μια αποθηκούλα μικρή σαν ντουλάπι, σκοτεινή και σκοτισμένη. Απαγορευμένος έτοιμάστηκε να αποτραβηχτεί, αλλά ο Κόστ τον παραμέρισε αποφασιστικά και μπήκε μέσα. Τράβηξε έναν μακρύ μπερντέ που κρεμόταν στο βάθος και μια δεύτερη πόρτα φάνηκε.

— Αυτή, έδω ή πόρτα τί είναι; ρώτησε ούστηρά,

— Η 'Ιουδήθ είχε γίνει πελιδνή.

— Δεν... δεν είναι τίποτε, είπε. Είναι κλειδωμένη κι' έχουμε χάσει το κλειδί.

— Να την ανοίξεις γιατί άλλοιως θα την σπάσουμε είπε ο Κόστ.

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε από πίσω τους μια φωνή.

— Γιατί, 'Ιουδήθ, δεν θέλεις ν' ανοίξεις; αυτή την πόρτα;

Ήταν ο βαρώνος Βάρνα. Η 'Ιουδήθ τον κοίταξε με τα μάτια γουρλωμένα από τον τρόμο.

— Ναί, άνοιξε, άνοιξε, είπε ο Βάρνα μ' ένα ύφος σαν βαρυστιμμένο. Έχασα το παιχνίδι. Μά έσεϊς, κύριε, είπε γυρίζοντας στον Κόστ δεν μπορείτε να με κατηγορήσετε ότι κρατώ παράνομως αυτό το κοριτσάκι φυλακισμένο σπίτι μου. Γιατί ονομάζεται κι' αυτή Βάρνα και είναι ανεψιά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'

Πικασμένοι από το χέρι ο Ριχάρδος και η Άνναμπέλλα κάθονταν σε μια γωνιά του σαλονιού και άκουγαν αφηρημένοι την αφήγηση του βαρώνου Βάρνα, έω ο Κόστ και ο αστυνομικός την παρακολουθούσαν δίχως να χάνουν λέξη.

— Είμαστε τρία αδελφια, έλεγε ο βαρώνος, ο Αλέξανδρος, ο Στανίσλαος και εγώ. Η οικογένειά μας είχε έρθει, από χρόνια πολλά από την Ουγγαρία, κι' είχε εγκατασταθεί έδω. Ο Α-

λέξανδρος σαν πρωτότοκος είχε κληρονομήσει όλη την πατρική μας περιουσία κι' ήταν πλουσιώτατος. Ο Στάνις κι' εγώ μόλις είχαμε να ζήσουμε. Εμένα όμολογώ ότι αυτό το πράγμα δεν μου έκανε και τόσο έντύπωση, Μά ο Στάνις άγαπούσε τα χρήματα. Πολλές φορές ο Αλέξανδρος του έλεγε: «Μην κάνεις έτσι για τα χρήματα. Δεν είναι τόσο μεγάλη ευτυχία όσο νομίζεις. Θα το ιδής όταν θα με κληρονομήσης, γιατί έχω το προαίσθημα πως θα πεθάνω νέος.

Ο βαρώνος ανέπνευσε με κόπο κι' εξακολούθησε:

(Το τέλος στο ερχόμενο)

KIMON ALKIDHS

TOM SOTER

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο παπās σήκωσε ψηλά τα χέρια του και άρχισε την δέηση: «Και θες αυτούς εν τόπω χλοερῳ, εν τόπω άναπαύσεως, ένθα απέδρα πάσα λύπη, ύδύνη και στεναγμός...» Έστερα δλοι μαζί έψαλαν ένα συγκινητικό ψαλμό και τέλος ο παπās διάβασε από το Εὐαγγέλιο την περικοπή: «Εγώ ειμι ή 'Ανάστασις και ή ζωή».

Στό τέλος ήρθε ή ώρα που θα έλεγαν και τον επικήδειο. Ο παπās άνέβηκε στον άμβωνα και άρχισε να πλέκη τό εγκώμιο των χαμένων παιδιών τονίζοντας τά προτερήματά τους και τίς χάρες τους και λέγοντας ότι έδειχναν απ' όλα πως θα γίνονταν λαμπροί και διακεκριμένοι πολίτες. Διηγήθηκε ακόμη πολλά συγκινητικά άνέκδοτα απ' τη ζωή τους που έδειχναν τον μεγαλόψυχο και ευγενικό τους χαρακτήρα και όλοι που τόν άκουγαν έβρισκαν ότι σ' αλήθεια έτσι είχαν τά πράγματα και παραξενεύονταν με τόν έαυτό τους που την εποχή που είχαν συμβεί τά περιστατικά αυτά δεν τους είχαν φανεί παρά διαβολιές και άταξίες, που για μόνη άμοιβή άξιζαν τό βούρδουλα. Όσο προχωρούσε ή διήγηση, τόσο μεγάλωνε ή συγκίνηση, ώσπου στο τέλος κανένας πιά δεν μπορούσε να κρατήσει τά δάκρυα του και όλοι άρχισαν να κλαίνε μαζί με τους συγγενείς.

Μέσα στο γενικό αυτό κλαυθμό ακούστηκαν απ' έξω έλαφρά βήματα, μά κανένας δεν τά πρόσεξε. Έστερα ή έσωτερική πόρτα της εκκλησίας άρχισε να τρίζη. Ο έφημέριος σήκωσε τά πλημμυρισμένα από τά δάκρυα μάτια του κι' έμεινε με τό μαντήλι στο χέρι και με τό στόμα άνοιχτό. Τη διεύθυνση της ματιάς του την ακολούθησε στην άρχή ένα ζευγάρι μάτια, ύστερα άλλο ένα και στο τέλος ολόκληρο τό εκκλησίασμα γύρισε τό κεφάλι του κατά την πόρτα και είδε τά τρία πεθκμμένα παιδιά να μπαίνουν μέσα μ' όλη τους την ή-

συχία και να προχωρούν προς τό μέρος τους.

Μπροστά έρχόταν ο Τόμ, ύστερα ο Τζό και τελευταίος ο Φώκ ντυμένος στα κουρέλια και περπατώντας δειλά και φοβισμένα σαν κλέφτης. Ός έκείνη την ώρα είχαν μείνει κρυμμένοι στο πρόναο και άκουγαν τόν επικήδειό τους.

Η θεία Πόλλυ, ή Μαίρη και οι Χάρπερ χύμηξαν επάνω στους νεκρούς που άναστήθηκαν και τους έπνιξαν με φιλιά και με δάκρυα ευχαριστώντας με λυγμούς τόν 'Υψι-

Οι πίπες των τριών... πειρατών

στο, ενώ ο καυμένος ο Χώκ στεκόταν παράμερα, ντροπαλός και στενοχωρημένος, μη γνωρίζοντας τί να κάνει και που να κρυφτεί για ν' αποφύγη όλες αυτές τίς ματιές που ήταν καρφωμένες επάνω του. Σιγά-σιγά γύρισε και έτοιμαζόταν να τό σκάση κρυφά, μά ο Τόμ τόν είδε, τόν έπιασε από τό χέρι και είπε:

— Θείσασ, δεν είναι σωστό αυτό μου φαίνεται. Κάποιος πρέπει να χαρή και για τόν καυμένον τόν Χώκ!

— Και βέβαια, πολύ χαίρομαι που δεν χάθηκε τό καυμένο τ' όρφάνο. Και με τά λόγια αυτά αγάλιασε με τό άλλο χέρι της τόν Χώκ και τόν φίλησε κι' απ' τά δυο μάγουλα. Όσοσο όλες αυτές οι διαχύσεις

δέν ήταν και τόσο του γούστου του Χώκ που ήταν άμαθος από τέτοια πράματα, και τόν έκαναν να είναι ακόμη πιο στενοχωρημένος από πριν.

Έξαφνα ακούστηκε βροντερή ή φωνή του παπās:

— Άς δοξάσωμε τόν Θεό. Αίνετε τόν Κύριον. Άλλά με την καρδιά μας.

Ολόκληρο τό εκκλησίασμα, και οι πνιγμένοι μαζί, άρχισαν να ψέλνουν με όλη τους την δύναμη και μ' όλη τους την καρδιά, σ' αλήθεια. Ο Τόμ Σώτερ ο πειρατής γύριζε και κοίταζε τ' άλλα παιδιά που τόν ζήλευαν κ' έλεγε μέσα του ότι αυτή ήταν ή πιο ευτυχισμένη και πιο ένδοξη στιγμή της ζωής του, και καθώς έβγαине ο κόσμος από την εκκλησία συλλογίζονταν ότι θάδινε, τι κι' αν τού ζητούσαν για να ξαναζήση άλλη μια φορά αυτή τη στιγμή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Αυτό ήταν τά μεγάλο μυστικό του Τόμ, να γυρίση μαζί με τους συντρόφους του στο χωριό του τη Κυριακή τό πρωί και να άκούσουν τό μνημόσυνο που θα τους έκαναν και τόν επικήδειο που θα τους έβγαζαν.

Είχαν χρησιμοποιήσει για σχεδία ένα κορμό δέντρου και με τό πρωτόγονο αυτό μέσον είχαν κατεβεί τό απόγευμα του Σαββάτου όλο τό μάκρος του ποταμού κι' είχαν άράξει δυό-τρία μίλια έξω από τό χωριό. Κοιμήθηκαν σ' ένα δασάκι ώς την αύγή κι' από

έκει ξεκίνησαν την Κυριακή τό πρωί περνώντας από απόκεντρους δρόμους και στενά κι' έφτασαν στην εκκλησία, όπου κρύφτηκαν πίσω από ένα σωρό παλιά στασίδια και πάγκους που βρίσκονταν σωρευμένοι στέν πρόναο.

Τό πρωί της Δευτέρας, ή θεία Πόλλυ και ή Μαίρη ήταν έξαιρετικά τρυφερές προς τόν Τόμ και διάβαζαν κάθε επιθυμία του από τά μάτια του. Οι κουθέντες πιά δεν έπαιρναν τέλος.

— Ήρεις, είπε ή θεία Πόλλυ, τό καταλαβαίνω πως για σας τά παιδιά ήταν πολύ ευχάριστο και διασκεδαστικό να γλεντάτε και να κάνετε ότι σας άρεσε, ενώ έμεις έδω κοντεύαμε να τρελλαθούμε από τη λύπη μας.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(μὴν εἶσαι καὶ τόσο... δημοτικιστὴς τότε λοιπὸν θάπρεπε ν'ἀλλάξω καὶ τὸν τίτλο μου «'Η Διέπλαισι τῶν Παίδων» καὶ νὰ βάλω «'Η Διέπλαισι τῶν Παιδίων» μὰ γίνεται ; τὰ καλιά, βλέπεις, καὶ τὰ καθιερωμένα μένουν· ἐνεκρίθη καὶ τὸ νέο.) Ἀδὴν (μοῦ φρίσσει πὼς σοὺ ἔχω ἀπαντήρει· πάντως τὰ κομμάτια σου περιμένουν τὴ σειρὰ τους) Δάφνην τοῦ Κήπου (εὐγε ! σοὺ εὐχομαι λοιπὸν κι' ἐγὼ «καλὴ πρόοδο καὶ καλὴ σταδιοδρομία» καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καθὼς κι' ὁ κ. Φαίδων) Νευροσπαστο. Χάχαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 'Ιουνίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 28ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Σεπτεμβρίου.

422. Δεξιόγραφος

Μία πράθεσις δισύλλαβη
Μὲ ἀρνητικὸν ἂν ἐνώσεως
Κι' ἀκόμα ἐν' ἐπιφώνημα,
Μία πόλη τῆς Ἀνατολῆς
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς—
Ἑλληνισμοῦ ἓνα κέντρο
Ἀπὸ τὰ περιώνυμα.

Συλλαβωμένον Νησι

423. Μεταγραμματισμός

Ἄλλαξα τὸ Τά σὲ Ρῶ
Καὶ κοιτάζω κι' ἀπορῶ,
Πὼς αὐτὸ ἔφτασε νὰ κάμῃ
Τὸ νησι τοῦ Αἰγαίου ποτάμι.
Σιδηροῦν Κράνος

424. Αναγραμματισμός

Τῆς Σπάρτης βασιλιά
Ἀνάποδα διαβάξω
Κι' ἀμέσως τὴ λαλιά
Μὲ φόβο κατεβάξω.

Μικρὰ Καλλιτέχνισ

425. Κλίμαξ

M — Σ
M — — Σ
M — — — Σ
M — — — — Σ
M — — — — — Σ
M — — — — — — Σ
M — — — — — — — Σ
M — — — — — — — — Σ
M — — — — — — — — — Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειράν : ἔξων, στρατιωτικὸν παρ'ἀγγελμα, διάστασις, διάσημος Ρωμαῖος, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἥρως τοῦ 21, Πέρσης στρατηγός, ἀνὴρ μακρόβιος, κύκλος τῆς σφαίρας.

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα

426. Ἐπιγραφή

Σ Υ Χ Σ
Ι Η Ι Ε
Σ Ω Ν Ε
Η Τ Ν Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Φυσιολάτρης

427. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ἀκρωτήριον—θεὰ= ἄνθος + (φωτιστικόν—ἀρχαία λέξις σημαίνουσα τὴν καρδίαν=) ἄνθος. Ἀθροισμα ὑπολοίπων : Πέλαγος.

Συριανός

428. Ἑλλιποσύμφωνον ἐκ Μεσοσυχίδος

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἑλλιποσύμφωνον γνωμικὸν τύπου :

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

1, Βασίλισσα τῶν Θηβῶν 2, Θεός-ιατρός 3, Ἀρχαῖος ἀντικὸς πετογράφος

φος· 4, Προφήτης 5, Ἀρχαῖος δημαγωγός 6, Ἀρχαία περιφρῆμος βασίλισσα. Συριανός

429. Ἑλλιποσύμφωνον

ησα - ο - ου - ου - ασιε
Συλλαβωμένον Νησι

430. Γεῖφος

το ι
το το ι ι
ὦα ρ τελ τος Τ Γῆ τίς ;
το το ι ι ρῆ
το ι
Ντέτεκτιβ-Φάντασμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 17.

211. Σεμέλη (σέ, μέλι). — 212. Ἡρα (ῆ, Ρᾶ). — 213. Ταγκόρ-ταγκό. 214. Ὁ Ἡράκλειος, ἡ Ἡράκλεια, τὸ Ἡράκλειον. — 215.

Π Κ Σ 216. ΛΥΣΙΠΠΟΣ
Α Α Ο (ὁπόλοιπος, Σό-
Ρ Ρ Κ λου, ἱλὺς, πόλος,
Ν Χ Ι ὄλος). — 217-221.
Π Ε Ι Ρ Α Ι Ε Υ Σ Διὰ τοῦ Α: Δαῖος,
Μ Ρ Σ ἄλας, ἄλος, χω-
Ρ Ι Σ λος (ἡ ὥρος) Δῆ-
Ε Α Ο λος. — 222. ΑΕ-
Θ Σ Σ ΤΟΣ — ΔΑΝΙΑ
(Ἄνδεις, Ἐρατώ,
ΤύΝις, Ὀβίς, ΣμΑραγδος). — 223. Μὴ
ψεύδου ἀλλ' ἀλήθευε. — 224. Ὁ χρόνος
εἶναι λύπης ἱατρός (ὠχρό, νοσεῖ, ναί,
λείπειν ἴα, τρώς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΗ'—542]

Κάθριν Ἀρβανέσκω, νομίζω ὅτι ἡ φιλία μας ἐπέβαλλεν νὰ ἀπαλαχθῶμεν τοῦ ὀχληροῦ αὐτοῦ πειρασμοῦ. Ἡ ἐπιστολή μου δικαιολογημένη. Φιλικώτατα.

ΟΠΑΔΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΥ

[ΔΗ'—543]

Δοῦκα Ὁμπλιγκαντῶ, ἔχι τίλους χωρὶς συναίσθησιν. Προπαντὸς πάρε ἀνδρικό φιλότιμο. Μὴ μικροπρέπειες, ἂν θῆς ἀπάντησιν.

ΟΠΑΔΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΥ

[ΔΗ'—544]

ΛΕΥΓΑ μου ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ, σ' εὐχομαι νὰ αἰσθανθῇς τρανότερες χαρὲς ἀπ' αὐτὴν τοῦ διπλώματός σου. Θερμὰ συγχαρητήρια, λατρευτὸ μου μπιζιού.

ΕΥΑΝΝΑ

[ΔΗ'—545]

Χρυσούταικο παιδάκι ΒΑΛΕΝΤΙΝΕ μου. Ἡ εὐκρινὴς σου ἀφοσίωσις δὲν κρύβεται. Ἀραγε ἔμεις μποροῦν νὰ ξεπεράσῃ τὴν δική μου ; Ἀμφιβάλλω !

ΕΥΑΝΝΑ

[ΔΗ'—546]

Ἄνα Χάρρη, συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἀρχηγία. Δὲν μὲ πειράζει... ἡ τρανὴ σου φροντίδα γιὰ μένα.

Εὐάννα

[ΔΗ'—547]

Εὐχαριστῶ ὅλα τὰ εὐγενικὰ διαπλάσ-εῖς διὰ τοὺς ψήφους τῶν στὸ δημοψήφισμα.

Δοῦξ Ὁμπλιγκαντῶ

[ΔΗ'—548]

«ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ». Προκηρύσσω διαγωνισμὸν «ΤΟΠΕΙΩΝ ΚΑΙ ΗΘΟΠΟΙΩΝ». Ἡ συμμετοχὴ περιλαμβάνει Κάρτ Ποστὰλ μὲ οἰανδήποτε παράστασιν (ἔχι μόνο τοπίον) καὶ συγχρόνως Ἡθοποιόν. Δι' ἀμφοτέρω συμμετοχῇ : Διδραχμή. Προθεσμία : Διμήνιος. Διεύθ. Νίκων Βασιλάκη, Τσιμισκή 12, Θεσσαλονίκην. Περιμένω ἀπ' ὅλο τὸ διαπλάσ-κὸ Στερέωμα. — Δοῦξ Ὁμπλιγκαντῶ

[ΔΗ'—549]

Τάνταλα, τίλος ἡ σειρά γιὰ τὸ φῶς ; ! ! Καταλαβαίνω, μικροῦλι ; ! ! — Δι-μνοθαλασσίτη, σοὺ ἀπῆντησα ἀπὸ 15 Μαρτίου. Περιμένω γράμμα.

Δοῦξ Ὁμπλιγκαντῶ

[ΔΗ'—550]

Λευκὴ Καμέλια (Διμήτρια Παυλίτση), τὰ ἔξοδα τῶν ἀσθενειῶν, δὲν πῆ-γαν χαμένα ! ! ! «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΔΗ'—551]

Εὐάννα, ὁ διαγωνισμός ἐκρίθη ἀμερόλη-επτα. Ἐμεῖς δέ, ποτὲ δὲν θελήσαμε νὰ σὲ θιζοῦμε. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΔΗ'—552]

Πληροφορήθην ὅτι ὁ ἀγαπητὸς φίλος Ρόμπερ Τέυλορ ἀναχωρῶν διὰ τὰς ἡ-λιολούτους νήσους τῆς Χαβάης εὐρέθη ἐκ... παραδρομῆς ! εἰς τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀργολιδοκορινθίας... Ναύπλιον ! ! !

Κυστερινή, Μαργαρίτα τῆς Χάριτος

[ΔΗ'—543]

Μπαμπασού, οὔτε Σίλλερ=Κοῆς, οὔτε Συριανός=Κουντούρης, οὔτε Ὑδραῖο-πυλο=Κονσταντινίδης, οὔτε Πιγκουίνος=Μέφιστος=Κριτοῖνης, Σαχλίνης (ποιητικὴ Κεραμίδα ! ! !), οὔτε Θαλασσοκράτωρ=Κυθωνιεύς, οὔτε Δημήτριωφ=Δαπόλλας, οὔ-τε Κάνικ=Βροντιάδης, οὔτε Κεφάλας=Ἀργυράκης ! (Τὰ ὅλους διάπλαισι : ΒΕ-ΒΑΙΟΤΑΤΑ !) — «ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ» Σημειώσεις : Διηλώνουμε κατηγορηματι-κῶς, ὅτι : ἡ Δορελάϊ οὐδεμίαν σχέσιν ἔ-χει μὲ ΜΑΣ.

[ΔΗ'—554]

Ὅπρὸ ἡμερῶν ἀπολοσθεῖς Στέλιος Κου-τοσοδόντης ἀνευρέθη ὅλους παραδῶ-ξως ἐν τῇ καταστάσει. ... ΠΟΛΥΜΕΡΗ Μέφιστος

Σημειώσεις : Οἱ ἀνησυχοῦντες... περὶ αὐτοῦ ἄς καθυποχάσωμεν ! ! !

[ΔΗ'—555]

Ακυρῶν [ΔΗ'—518]. Ἀνταλλάσσω τε-τραδιάκια. Στείλατε : Ἡλιαν Πανα-γιωτόπουλον, Νάξου 79, Ἀθῆνας, διὰ Ἀρταγιάν

[ΔΗ'—556]

Κοκκίνοσομφίτσα, θυμάσαι τὸ ὅν Γυμνάσιον ; Μόννα Λίξα

[ΔΗ'—557]

Πρωτοπαίνοντας στὸν κύκλῳ σας, χαί-ρετῶ φιλικώτατα ὅλους-εἰς καὶ ἰδιαί-τέρως : Εὐπνητήρι-Μπαμπασού Β. Νεφερίτι.

Μαντὰ Ντε Στάλ

[ΔΗ'—558]

Γιαννιώτισσα, τί γίνεσαι ; Χιωτοπούλα, πολλὰ φιλιά στὴ Φωφῶ.

Μόρτα Φλώρη

[ΔΗ'—559]

Πῶς ζηλεύω, ἴσις, τὴν ζωὴν ποὺ παρ-νᾶς τώρα ! — Τρελλὴ Νειότη, ἐφαρμό-ξεις... ἀντίποινα ; — Ντέτεκτιβ Φάντασμα

[ΔΗ'—560]

ΛΕΝΑ ΧΑΡΗ, μὰ σ'ἀνάνα ὕδατος στὴν ἄβυσσος τοῦ Ὁκεανοῦ συγκεντρῶναι πολὺ μεγαλυτέραν ἀξία ἀπ' ὅσην θάχῃ καὶ τὸ πολυτιμώτερον θῶρον, ἐν συγκρίσει μ' αὐ-τὸ ποὺ μοὺ χαρίζεις. Τὴν ἀδελφικὴν φι-λία σου. ... ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΔΗ'—561]

Ανοιχτόκαρδοι, ἐγὼ τὸν πρωταποκάλυ-ψα. Τὸ ψευδώνυμο περσινο. Ντέτε-κτιβ-Φάντασμα, ἀκόμη ; ; Ομίχλη

[ΔΗ'—562]

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ τοπεία, τετραδιάκια ἡ-θοποιούς καὶ ἄλλα souvenirs μὲ μορ-φομένους διαπλάσσοις. Νὰ περιμένω ; Ἀξιαντέ ; Ἀγκάθι ; Μεροσινές ; Νίκη ; Βασιλίσσα Νεφερίτι ; ἴσις ; Ἀρχειοφυ-λακιστὴν Ζακύνθου, Ζακύνθον, διὰ :

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥΛΑ